

Taide ja tunteet, osa 3
Musiikin taikapiiri

Musiikki läpäisee ihmisen suojakerrokset, sytyttää tunteet ja herättää muistot. Musiikki puhuttelee suoraan, niin tekijää, tulkitsijaa kuin kuulijaakin. Se pysäyttää ajan.

Kun **Jean Sibeliuksen** säveltämä *Finlandia* kajahti ensi kerran Helsingissä marraskuussa 1899, valtaosa kuulijoista tuskin arvasi, millaista historiallista hetkeä he olivat todistamassa; olkoonkin, että Sanomalehdistön päivien pääjuhlan ohjelma oli tosiasiansa protesti Venäjän valtaa vastaan. Suomen vapaustaistelun symboliksi kohonneesta Finlandiasta on ajan myötä tullut todellinen klassisen musiikin hitti, joka on hurmannut sukupolven toisensa jälkeen eri puolilla maailmaa. Se on soinut jopa Biafran kukistetun valtion kansallislauluna.

Musiikkia on usein verrattu kieleen, joka pyrkii aiheuttamaan muutoksia ihmisen psykofyysisessä tilassa. Se on poikkeuksellisen väkevä taiteenlaji, sillä ihminen aistii musiikin eli ilman värähtelyn koko kehollaan, ei ainoastaan äänenä.

– On vaikea sanoa, miksi musiikki vaikuttaa meihin. Kysymystä voidaan lähestyä fysiologisesta näkökulmasta: miten musiikki vaikuttaa ihmisen kehoon, hermostoon, aineenvaihduntaan jne. Toisaalta sitä voidaan lähestyä psykologisesta näkökulmasta, jolloin on otettava huomioon myös kulttuuriset seikat, toteaa esittävän säveltaiteen tutkimuksen professori **Kari Kurkela**, Sibelius-Akatemian DocMus-yksikön johtaja, joka on tehnyt merkittävän uran myös pianistina. Hän on kirjoittanut musiikkipsykologian alaan kuuluvan kirjan *Mielen maisemat ja musiikki*.

Musiikin säveltäminen, esittäminen ja kuunteleminen on osa ihmisen älyllistä leikkiä. Ei liene sattumaa, että monissa kielissä – esimerkiksi saksan spielen, ruotsin spela ja englannin play – leikkiminen ja soittaminen tarkoittavat samaa. Leikki ja leikillinen ilmaisu on ollut ja on yhä monille säveltäjille ja soittajille yksi musiikin lähtökohdista.

Leikkiin heittäytyminen on olennaista myös musiikkia kuunneltaessa. Kun ihminen menee konserttiin, hänen täytyy eräässä mielessä hylätä arkitodellisuus päästäkseen sisään taikapiiriin, jota Kari Kurkela kutsuu musiikkitodellisuudeksi.

Pelissäännöt ovat samat kuin teatterissa. Esitystilaan saapuminen, käsiohjelmaan tutustuminen, valojen himmentäminen ja pehmeään tuoliin asettautuminen ovat rituaaleja, joilla ihminen virittäytyy konserttitilanteeseen ja saa mielen herkistymään tulevaa elämystä varten.

– Musiikin todellinen kuunteleminen vaatii keskittymistä, uppoutumista. Kunnan leikkiä ei synny, jos siihen ei eläydytä aidosti. Musiikin lumousmaailma herää eloon vasta, kun ihminen antaa sille tilaa ja aikaa. Käytännössä se tarkoittaa levollista tilaa, joka mahdollistaa assosiaatioiden ja mielikuvien synnyn.

Parhaimmillaan musiikki voi synnyttää tilan, jota yhdysvaltalainen tutkija Mihaly Csikszentmihalyi kuvaa sanalla flow. Kun ihminen uppoutuu johonkin itseään kiinnostavaan asiaan, hänen tietoisuutensa ajasta muuttuu, jopa pysähtyy. Kuusi tuntia voi tuntua muutamalta minuutilta.

Musiikin taikapiiri voi myös rikkoutua monesta syystä. Toisinaan lumous katoaa kuuntelijan oman rauhattomuuden vuoksi, toisinaan esiintyjän ulkokohtaisen tulkinnan takia.

– Yleisö voi aistia, onko esiintyjä aidosti läsnä esittämässään musiikissa vai demonstroiko hän vain omaa erinomaisuuttaan. Esiintyjä voi mennä lavalle kahdesta eri syystä: antamaan tai saamaan. Kun esiintyjä menee antamaan, hän on harjoitellut jotakin sydänverellään ja hänellä on halu jakaa löytämänsä asia muiden kanssa. Kun yleisö ymmärtää olevansa saajana, syntyy usein noste, jolloin yleisö voi olla hyvinkin voimakkaasti esiintyjän puolella.

– Kun esiintyjä menee saamaan, hän haluaa osoittaa, kuinka taitava hän on. Hän voi hakea hyväksyntää, ihailua, kuuluisuutta. Tällaisen pullistelun, jossa musiikki on esiintyjälle vain väline rakkauden saavuttamiseksi, voi kuulla soitosta helposti.

Nykyajan ihmisillä on taipumus vähätellä nykymusiikkia ja pitää menneiden vuosisatojen säveltäjiä. Syynä on se, että me arvostelemme musiikkia pääosin suurten, historiaan jääneiden nerojen kautta.

- Valmius kuunnella musiikkia perustuu tottumukseen. Se, mikä usein tekee uuden musiikin seuraamisen haasteelliseksi, on kulttuurinen tekijä. Kun luodaan uutta muotomaailmaa tai kielioppia – millä sanalla sitä halutaankin ilmaista – se todennäköisesti vastaa vähemmän jo olemassa olevia musiikin etenemistä koskevia odotuksia. Mitä tutumpaa kuuntelemamme musiikki on, sitä todennäköisemmin osaamme ennakoida musiikin jatkon. Se, ettei musiikki noudatakaan ”tuttua” reittiä, saa kuulijan usein ymmälleen, Kari Kurkela sanoo. Kuuntelemalla asia tulee kuitenkin vähitellen tutuksi.
- Yleisön suhde musiikkiin muuttui 1900-luvulla aiempaa haasteellisemmaksi siksi, että säveltäjistä tuli radikaalimpia.
- Musiikin muotokielen kehittyminen on ollut 1900-luvulla todella nopeaa. Tradition vaikutus on ollut aiempina vuosisatoina suurempi, joskin ovat säveltäjät ennenkin osanneet kuulijoitaan hämmentää.

Maria Kalaniemi:

Haluan lämmittää ihmisten sisuskaluja!

Hanuristi **Maria Kalaniemi** muistaa yhä, miten musiikki mullisti hänen elämänsä.

- Olin kahdeksanvuotias, kun mummoni vei minut Kuusamoon bussiretkelle. Pysähdyimme torilla, jossa itseni ikäinen mustalaispoika lauloi. Se oli ensimmäinen väkevä kokemukseni musiikin voimasta. Minua alkoi itkettää, niin syvältä hänen laulunsa kumpusi, suoraan sydäimestä.

Sama herkkyyks ja voima leimaa myös Maria Kalaniemen soittoa. Siksi ei olekaan yllättävää, kun hän nimeää halun saada jotakin liikahtamaan kuulijoissa yhdeksi tärkeimmistä soittamisen motiiveistaan.

- Yleisön palaute on muusikolle äärimmäisen tärkeää. Viime vuosina olen ymmärtänyt sen, miten ihanaa on, kun ihmiset tulevat kertomaan, miten he ovat kokeneet musiikkini. Tieto siitä, että olen onnistunut koskettamaan kuulijoita, tekee työstä mielekäästä.

Kalaniemi sanoo vierastavansa analysointia, kun kyse on omasta soittamisesta. Musiikissa asioiden erittelemisen ja nimeämisen ei välttämättä selitä olennaisinta; sitä, mikä on intuitiivista ja ilmaistavissa ainoastaan tuntein.

- Se, miten koen musiikin, riippuu paljolti siitä, onko kyse esiintymistilanteesta vai harjoittelemisesta. Esiintyminen on vuoropuhelua yleisöä kanssa, mutta harjoitellessaan muusikko on yksin omien tunteidensa, haaveidensa ja pelkojensa äärellä. Jokaisella meillä on asioita, joista emme halua tai pysty puhumaan muille, eikä tarvitsekaan.

- Soittaminen antaa keinon avautua ja puhdistautua. Istun alas, otan hanurin syliini ja annan tunteiden viedä. Se on eräänlaista iäisyyden soitantaa, meditointia, jossa ei sanoja kaivata. Toisinaan tunteet purkautuvat itkun kanssa, toisinaan aika menettää täysin merkityksensä. Sitä, mistä oikeasti on kyse, en halua edes analysoida. Minulle riittää, kun tunteet saavat tavallaan musiikin avulla muodon.

Sibelius-Akatemian kansanmusiikkiosastolla ensimmäisten joukossa opiskellut Maria Kalaniemi muistelee haikeudella aikoja, jolloin he perehtyivät pienessä huoneessa taiteilijaprofessori **Heikki Laitisen** opastuksella perinteisiin suomalaisiin soitto- ja laulutyyliihin, multi-instrumentalismiin, säveltämiseen, sovittamiseen ja improvisointiin.

- Erityisesti minua sykähdytti muinaiskansanmusiikki, se, miten muutamalla äänellä voi saada aikaan kokonaisia äänimaailmoja. Jo yksittäinen ääni voi mullistaa koko maailman; ääni jossa soi ilo, suru, kaiho, elämän kaikki mausteet. Musiikissa minua kiinnostaa hauraus. Mutta miten kukaan voi enää löytää herkkiä, hiljaisia, kauniita ja hauraita sävyjä, kun joka tötteröstä tulee mököä ja melua? Esimerkiksi ravintolassa voi olla äänessä kolmekin masiinaa: televisio, radio ja cd-soitin. Ei ihme, jos ihmiset turtuvat.

Maria Kalaniemi sanoo tympiintyneensä myös radion yksipuoliseen antiin; päivittäin vaihtuvien iskelmätähtösten kolmen minuutin biiseihin, jotka tulevat ja menevät trendien mukaan.

- Ennen vanhaan oli mahdollista kuulla radiosta mitä erilaisinta musiikkia. Nykyään tarjonta on äärettömän suppeaa, koska ihmiset yritetään kohderyhmä-ajattelun nimissä ahtaa samanlaiseen muottiin. Miten kukaan voisi innostua esimerkiksi pohjoismaisesta kansanmusiikista, kun sitä ei edes kuule missään?

- Itse haluan ilahduttaa kuulijoita, tarjota heille musiikissani syvältä sielusta kumpuavia asioita. Kun ensimmäinen ääni haitaristani kajahtaa ilmoille, soisin sen ilmaisevan lämpöä ja viestivän yleisölle, että he voivat nauttia ja rentoutua. Haluan lämmittää ihmisiä ja heidän sisuskalujaan!

Musiikkitarjonnan voimakas yksipuolistuminen lienee yksi syy siihen, miksi uuden ja erilaisen musiikin kuunteleminen ja ymmärtäminen on monille aiempaa vaikeampaa. Myös musiikin ammattilaiselle voi olla työstä hyväksyä omista mieltymyksistä poikkeavia tyyliä.

- Pari vuotta sitten eräässä projektissa oli mukana viisi hanuristia eri puolilta maailmaa. Olimme kaikki hyvin erilaisia, niin tyyliämme kuin teknisiltä taidoiltaammekin. Aluksi inhosin yhtä soittajista, koska hänen tapansa soittaa oli niin täysin erilainen kuin omani. Kun itse pyrin luomaan pitkiä kaaria, hän tuntui rakentavan soittoaan tiili tiileltä, pieniä fragmentteja tehden. Hanuristit pitivät projektin puitteissa 18 konserttia. Kun pitkä kiertue oli viimein ohi, Maria Kalaniemi huomasi oppineensa rakastamaan kollegan erilaista soittotyyliä.

- Oli ilahduttavaa tajuta, että kykenen muuttamaan omia käsityksiäni. Ei kaikesta erilaisesta tarvitse tietenkään tykätä, mutta jokainen voi oppia kuuntelemaan uudenlaisia asioita.

Maria Kalaniemi kertoo kierrelleensä jo vuoden päivät Espoon maisemissa sopivaa konserttipaikkaa etsiskellen. Massiivisten stadion- ja Arena-konserttien vastapainoksi hän haluaisi järjestää pieniä, 10-20 kuuntelijalle tarkoitettuja konsertteja.

- Tietenkin on mukavaa konsertoida festivaaleilla ja isoissa saleissa, mutta se ei ole koskaan niin antoisaa kuin esiintyä pienimuotoisissa tilaisuuksissa, joissa yleisö on liki ja aidosti läsnä. Minua viehättävät pienimuotoiset tapahtumat, joissa pääosassa on korkealuokkainen musiikillinen anti, eivät kaljatelat. Tapahtumat, joissa muusikkojen ja yleisön kohtaaminen on aidosti mahdollista. Jos suomalaisten rakkautta musiikkiin mitataan konserttien ja festivaalien määrällä, tunteen paloa tuskin kukaan tohtii epäillä.

- Suomalaiset ovat runonlaulajakansaa. Meitä vain on tukahdutettu eri tavoin ilmaisemasta itseämme. Ajatellaanpa vaikka koulun musiikkitunteja, joista monilla lienee kammottaviakin muistoja. Ei kaikista tarvitse tulla esiintyviä taiteilijoita. Musiikkia sen sijaan voi harrastaa jokainen.

Esa Ruuttunen:

Annan sävelten hoitaa itseäni

Kun oopperalaulaja **Esa Ruuttuselta** kysyy, millaista musiikkia hän vapaa-ajallaan mieluiten laulaa, saa vastaukseksi vitsin: Mistä erottaa ammattilaisen ja amatöörin? Amatööri laulaa, vaikka kukaan ei pyydä, ja ammattilainen ei laula, vaikka kaikki pyytäisivät.

Vuonna 1987 Suomen kansallisoopperan solistiksi kiinnitetty Ruuttunen on luonut merkittävän kansainvälisen uran. Hän on vierailut mm. Baijerin valtioneopperassa, Stuttgartin valtioneopperassa, Berliinin Deutsche Operissa sekä Lontoon Covent Gardenissa. Toukokuussa hän tulkitsi pääroolin **Ralf Långbackan** ohjaamassa oopperassa *Wozzeck*. Långbacka ohjaa myös seuraavan ensi-illan, Savonlinnan oopperajuhlilla nähtävän *Rigoletton*, jossa Esa Ruuttunen laulaa Monteronen osan.

- Alun perin laulamiseeni liittyi hyvin vahvasti hengellinen ulottuvuus. Isäni oli kansanveisaaja, joka osasi valtavan määrän jopa satoja vuosia vanhoja virsiä. Niissä ovat myös oman musiikkini juuret, ja niillä on yhä oma sijansa sisimmässäni, Nivalassa syntynyt Esa Ruuttunen kertoo. Muutettuaan Helsinkiin hän opiskeli teologiaa ja sai pappisvihkimyksen vuonna 1974.

Teologisten opintojen rinnalla hän perehtyi klassiseen musiikkiin ja toimi sittemmin myös kirkkolaulun opettajana Sibelius-Akatemiassa.

- Kouluaikanani soitin myös pianoa ja selloa, mutta niiden osuus musiikin harrastamisessani on hyvin marginaalinen. Laulu on ehdottomasti merkinnyt minulle eniten elämäni aikana.

Esityksestä voi aistia, onko se tehty sydänverellä vai ei. Kun laulaja uskaltaa asettaa itsensä alttiiksi ja olla aidosti läsnä, kuulija ei voi olla vaikuttumatta, Ruuttunen toteaa.

- Laulajan mielentila ja fyysinen kunto vaikuttavat aina esitykseen. Joskus palaset eivät tunnu millään lokahtavan kohdalleen, vaikka kuinka pinnistelisi. Ja toisinaan on päiviä, jolloin oma instrumentti tottelee ja tuntuu taipuvan millaisiin temppuihin tahansa. Se tietenkin inspiroi

valtavasti ja saa esityksen aivan kuin kohoamaan siivilleen.

– Meidän tehtävämme on koskettaa ihmisiä ja antaa kuulijoille voimaa musiikin avulla. Musiikki ei ole koskaan vain matematiikkaa, vaan parhaimmillaan se läpäisee kaikki suojakerrokset. Musiikin lohduttavan ja eheyttävän vaikutuksen Esa Ruuttunen sanoo kokeneensa myös omakohtaisesti. Valmistautuessaan seitsemän vuotta sitten *Viimeisten kiusausten* Paavon rooliin, hänen äitinsä kuoli kaksi viikkoa ennen ensi-iltaa. tänä vuonna juuri *Wozzeckin* näyttämöharjoitusten alkaessa maaliskuun lopulla isän elämä päättyi.

– Tämä on ollut raskasta aikaa, mutta samalla musiikki on antanut minulle mahdollisuuden tehdä omaa surutyötäni. Olen myös kokenut tämän produktion aikana kollegojen hyvin voimakkaan tuen. Saattaessani isääni haudan lepoon ymmärsin jälleen, miten paljon voimaa virret voivat antaa silloin, kun ihminen käy läpi vaikeita ja kipeitä asioita. Olen antanut musiikin hoitaa itseäni, sävelten virrata sisimpääni.

Vaikka sähköinen media laajenee ja maailma verkottuu, näyttämötaide tuskin katoaa, sillä ihmiset kaipaavat aitoa läsnäoloa ja elämyksiä. Elokuvaan verrattuna teatteri ja ooppera sisältävät riskin, tietyn arvaamattomuuden elementin. Juuri tuo mahdollisuus – mitä tahansa voi tapahtua – kiehtoo myös Esa Ruuttusta.

– Kun keväällä lauloin neljänä iltana *Toscassa*, jokainen esitys oli erilainen. Siinä piilee elävän teatterin voima. Ihmiset, jotka käyvät paljon oopperassa ja tuntevat esitykset läpikotaisin, haluavat usein kuulla sen, millaiseen paloon laulajat kunakin iltana syttyvät. Mitä paremmin teoksen tuntee ja mitä syvemmin sen musiikkiin on perehtynyt, sitä enemmän siitä saa irti. Esa Ruuttunen muistuttaa, että yleisöllä on aina erilaisia odotuksia. Joku tulee esitykseen kuuntelemaan briljanttia teknistä suoritusta, toinen taas haluaisi kokea hetken mielihyvää, kolmas etsii musiikista elämänvoimaa. Myös viikonpäivillä on eroja. Maanantaisin esitys onnistuu Ruuttusen mukaan vain harvoin, koska yleisö on väsähtänyt. Mitä pidemmälle viikkoa edetään, sitä innostuneempia kuulijat ovat.

– Katsojien syttyminen innoittaa aina. Siitä syntyy eräänlainen toisiaan ruokkiva kierre esiintyjän ja yleisön välille. Olen itse melko voimakas eläytyjä, olipa kyse sitten oopperaroleista tai konserttilanteesta. Minun pitää välillä oikein jarrutella, ettei mopo karkaa käsistä.

Anna-Mari Kähärä:

Musiikki on kuin vuoristorata

Kun **Anna-Mari Kähärä** marssi elämänsä ensimmäisen kerran levykauppaan, hän päätyi jazz-osastolle. Selailun tuloksena kotiinviemisiksi löytyi **Keith Jarrettin** levy, *My song*, ja tie oli viitoitettu. Musiikkia Kähärä kertoo harrastaneensa jo lapsesta asti, mutta jazz avasi sävelten maailman ainutlaatuisella tavalla.

Nykyään hänet tunnetaan virtuoosimaisena musiikin moniottelijana, joka liikkuu ketterästi genrestä toiseen. Erityisen innostuneesti hän puhuu ZetaBoo-yhtyeestä, tyylilajien välisiä raja-aitoja kaatavasta kokoonpanosta, jonka jäsenet ovat aiemmin soittaneet mm. Perko-Pyysalo Poppoon, Värttinän, XL:n ja Lentävä siemen -yhtyeen riveissä.

– Olen halunnut kokeilla erilaisia asioita, vaikka suomalaisessa kulttuurissa elääkin vahvana ajatus suutarista, jonka tulee pysyä lestissään. Kapinoin lujasti sitä vastaan. Linjattomuus on linjani, Anna-Mari Kähärä sanoo nauraen.

Musiikin säveltäminen ja sen esittäminen tuottaa hänelle ”suurta iloa”. Tosin rypy rakkauteen oli tulla jo ensimetreillä.

– Kun olin viisivuotias, sain käteeni viulun. Olin kuitenkin laiska harjoittelemaan, ja silloinen opettajani yritti patistaa minua torumalla ja haukkumalla, minkä vuoksi aloin lopulta vihata viulunsoittoa. Onneksi en alkanut vihata musiikkia, vaan innostuin pianonsoitosta, siitä tuli minulle oikea intohimo. Nykyään minua harmittaa, että jätin viulunsoiton. Olinhan sentään soittanut viisi vuotta.

Ajatus musiikista ammattina vahvistui lukiovuosina. Kuopion musiikkilukiossa Anna-Mari Kähärä perusti ystäviensä kanssa How Many Sisters -lauluyhtyeen, joka on ilahduttanut kuulijoita näihin päiviin asti.

Kuopiossa syntyi myös kiinnostus teatteriin. Muutettuaan Helsinkiin Kähärä suunnisti oitis

Kellariteatteriin, jossa hänen ystävänsä toimi ohjaajana. Paitsi innoittavan areenan, teatteri ja elokuva tarjoavat säveltäjälle myös nopean väylän päästä yleisön tietoisuuteen ja saada omaa musiikkiaan julkiseen levitykseen. Konserttimaailmassa voi kestää kauan, ennen kuin säveltäjä kuulee oman teoksensa esitettävän julkisesti.

- Pienet, intiimit tilat innoittavat minua eniten. Tärkeintä on, että yleisö on aidosti kiinnostunut musiikista. Tietenkin joskus on hauskaa hämmästyttää porukka yllätyshyökkäyksillä, mennä kapakkaan ja alkaa musisoida. Kiitollisin on kuitenkin konserttitilanne, sillä se virittää myös esiintyjät. On tietenkin muusikoita, jotka kokevat konserttitilanteen turhan jäykäksi ja juhlalliseksi, mutta minusta se on hyvin vapauttava. Tunnen olevani yleisön edessä kotonani. Kähärä muistuttaa, että musiikin kokeminen on aina sidottu hetkeen. Kun konsertti on ohi, elämystä ei voi enää tavoittaa. Jäljelle jäävät vain tunteet, muistot koetuista hetkistä.
- Musiikkia esittäessäni pyrin improvisatoriseen tilaan. En osaa pitää kovinkaan ihmeellisenä sitä, että pystyy toistamaan jonkin jutun joka kerta täsmälleen samalla tavalla. Enemmän tavoittelen aitoutta ja läsnäoloa, eräänlaista hetkeen heittäytymistä.
- Musiikki voi parhaimmillaan synnyttää hyvinkin voimakkaita hyvän olon tunteita. Musiikin avulla voi kokea samanlaisen tunteen kuin vuoristoradassa, kun kiidetään vauhdilla ylös ja alas ja taas ylös: huiiii! Ne ovat hetkiä, jolloin elämä tuntuu fantastiselta.

Anna-Mari Kähären musiikkia on vaikea luonnehtia sanoin. Hän itse on nimennyt sen leikillisesti ärähäkiksi.

- Ystäväni ovat sanoneet, että teen tunteisiin vetoavaa musiikkia. Osittain se johtuu teksteistä, jotka olen valinnut ja joiden sisältö on vedonnut omiin tunteisiin. Yritän olla uskollinen runolle ja antaa sanojen viedä itseäni. On tehtävä aiheen ehdoilla.

Musiikin valjastaminen sisällön hyväksi käy ilmi myös kaksi vuotta sitten valmistuneesta **Marita Hällforsin** dokumentista *Elämää itsemurhan jälkeen*, johon Kähärä teki musiikin. Kuolemasta ja surusta kertoneet kolme tarinaa vaativat säveltäjältä ennen kaikkea pieteettiä ja nyanssien hallintaa.

- Eletty elämä, sen ilot ja surut ovat säveltämiseni pontimena. Olen tehnyt aika paljon kuolemaa käsitteleviä lauluja, eräänlaisena surutyönä isäni ja veljeni kuoleman vuoksi. Koen luovuuden pakon erittäin positiivisena asiana, sillä se antaa mahdollisuuden tunteiden ilmaisemiseen. Anna-Mari Kähärä sanoo kaipaavansa bändiä, joka käsittelee yhteiskunnallisia epäkohtia musiikin avulla, huumoria unohtamatta.
- Onneksi ovat räppärit, he ovat tämän ajan agitaattoreita, joiden tekstit kertovat usein ankeasta todellisuudesta. Vielä kun saisi sanoista selvää... Säveltäjänä ja musiikin esittäjänä en etsi täydellisyyttä tai pyri virheettömyyteen, nykyään sitä hakee aivan jotain muuta. Tietty rosoisuus on aina kiinnostavaa. Jos tunnelataus on tarpeeksi voimakas ja vaikuttava, ei virheitä oikeastaan voi olla olemassakaan. Se on hetkestä kiinni.

Eija Mäkinen
toimittaja@taivaannapa.net